

[Bomholt.]

det ældste tingstyre. Ordet er gået ind i vort sprog: på tinge, tingsted. Gennem tingnavnet udtrykkes kontinuiteten i vor historie, det er tingnavnet, der anvendes i Norge og på de atlantiske øer, som vi i århundreder har haft statsfællesskab med. Hvis den første forfatnings mænd kunne rejse sig af deres grave og give os et råd, ville de sige: bevar den nordiske arv i ordet ting.

Det var ministerpræsident Moltke, der stillede forslag om ordet rigsdag, et ord, som han hentede fra tysk sprogbrug. Jeg har ikke principielt noget imod tyske låneord, men jeg foretrækker i dette tilfælde et ord, der peger indad mod Norden, et ord, der stærkere end det farveløse rigsdag kan fortælle os både om den vej, vi har vandret, og om det ideal, vi vedkender os: folkets ting, Danmarks ting.

Nu skal afstemningen vise, hvad resultatet bliver, og hvadenten det bliver det ene eller det andet, vil vi naturligvis bøje os for det; der skulle ikke gerne være mere end en afstemning, inden forslaget forlader rigsdagen.

De konservative har uden større fanatisme stillet et forslag om en kirkeforfatning og uden større lidelse trukket det tilbage igen. Det hed i dette forslag — med den højtærede formands tilladelse —:

„Ændringer i kirkens indre forhold kan kun gennemføres med tilslutning fra landets biskopper og repræsentanter for menighedsrådene.“

Det er den slags forslag, som vel foreløbig den enkelte i tinget må tage standpunkt til. For mit eget personlige vedkommende mener jeg, at det meget dårligt svarer til den protestantisme, der er rådende her i landet. Protestantismen går jo ind for det almindelige præstedømme i overensstemmelse med Luthers ord: Alt, hvad der er krøbet ud af dåben, kan rose sig af at være både præst, biskop og pave. Der er ingen præst eller biskop, der kan afgive ydre trosgarantier, den enkelte må stå eller falde med sin tro. Det er protestantismens svaghed, men det er også indtil nu dens styrke.

Det er i virkeligheden dette grundsyn, der har gennemtrængt vore demokratier, mens den konservative opfattelse er et katoliserende element. Lad os ikke i grundloven eller i andre love indføje ydre garantier der dog ikke er virkelige garantier, men henvise til det protestantismens kærneord, der hedder: i ånd og sandhed.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen holdt en meget lang tale. Det ærede medlem har naturligvis stillet forslag om en række frihedsparagraffer. Det er et led i den nødvendige maskering. De autoritære disciple, der hjemme i deres andet fædreland har ensrettede domstole og koncentrationslejre, må her optræde som frihedsfolk. Det er i virkeligheden en kompliment til vort demokrati: selve tilhængerne af proletariatets diktatur må her optræde som demokrater, om muligt som overdemokrater.

Iøvrigt har det ærede medlem hr. Aksel Larsen i stort omfang i kommissionen deltaget i debatten om de enkelte paragraffer, og en udenforstående kunne tro, at det ærede medlem var på vej tilbage til fædrehuset, stemmeføringen var en ganske anden end her i salen. Men i dag vendte røsten jo gudskelov tilbage.

Det ærede medlem beklagede sig over § 29, hvori det hedder:

„Det bestemmes ved lov, i hvilket omfang straf og understøttelse, der i lovgivningen betragtes som fattighjælp, medfører tab af valgret.“

Det skal altså afhænge af en særlig lov, der vedtages af rigsdagen. Den nuværende lovbestemmelse finder vi socialdemokrater utilfredsstillende, og den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, nedsatte en kommission, der bl. a. skulle søge området for valgretsfortabelse indskrænket. Det lykkedes kommissionen at begrænse valgretsfortabelse til forsømmelige forsørgerne. Betænkningen blev afgivet til socialminister Poul Sørensen, og jeg benytter lejligheden til at spørge den højtærede minister, hvorfor der ikke er fremsat forslag her i rigsdagen i tilslutning til den afgivne betænkning.

Vi fra socialdemokratisk side ønsker, at